

שְׁדָר הַקְּפָדָד לְלֹם ל' שְׁבָט: (הלוות רבי שלום מזרחי
דייע שרעבי "הרשות"/ נעים זמירות ישראל אבא שלום שבוי זי"ע)

ג וְהַמּוֹן עם, **שָׁאֵין לָהֶם** זה **הַשְׁכֵל לְהַעֲמִיק בָּכֶל** זה, **לְהַבִּין** **הַרְמִזִּים בְּגַל**. **גַעֲשָׂה אַצְלָם כָּל** זה **מְמִילָא**, **עַלְיִידִי** **שְׁנָה**, **וְצִיצִית**, **וְתִפְלִין**, **וְתוֹרָה**, **וְתִפְלָה**, **וּמִשְׁא** **וּמִתְן**.

כִּי הַשְׁגָה, הִיא בְּחִינַת לְאַדְבָּקָא מִחְשְׁבַתָּא בְּעַלְמָא דָאֲתֵי
בְּכֶלֶיות כְּפָ"ל, בְּחִינַת ה' אֱלֹקִי הַגָּ"ל. כִּי בְשָׁעַת שָׁגָה,
הַגְּשָׁמָה עֹזֶלה לְעַלְמָא דָאֲתֵי (עַיִן זוּהָר לְדַלְדַלְגָּן):

וְצִיצִית וְתַפְלִין, הם בבחינת: "גָּדְלַת מַאֲד". כי תפליין, הם בבחינת הגדלת השבל הג"ל. כי תפליין, הם בבחינת המחין בידוע, הינו בבחינת הגדלת השבל להבין כל הרמזים שמרמו לו השם יתברך בכל יום בג"ל). **וְצִיצִית**, הוא בבחינת הצְמִצּוֹם הג"ל, שהוא בבחינת מאֶד הג"ל. כי תכלת כרמייא דידייגא (כמו שבתוב בזחר שלח לך דף קע"ה), שהוא בבחינת צְמִצּוֹם. ועל כן ציצית קודם לתפליין, בבחינת (שיר השירים ב): "שֶׁמְאַלּוּ תְּחַת לְרַאשֵּי", ואחריך: "וַיִּמְנֹן תְּחֻבְקָנִי" (עיין מר שה"ש) (כי שמאל הוא בבחינת דין, בבחינת צְמִצּוֹם, שהוא בבחינת ציצית בג"ל. וַיִּמְנֹן הוא בבחינת מחַיִן, בבחינת תַפְלִין בג"ל):

וַתֹּרֶד, הוא בחינת הסfatpekot ה'ג'ל. כי התורה היא בחינת עצם חיים דמazon לבלא ביה (עין זהה בראשית כ"ז). הינו שיש לבל אחד די ספוקו מפה, גמצא שהיא בחינת הסfatpekot. גם בלמוד התורה בעצמה יש בחינת הסfatpekot, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (אבות פרק ב) 'לא עלייך

הַמְּלָאָכָה לְגַמֵּר'. וְעַל כֵּן, לִמְזֹד הַתּוֹרָה הַזֹּאת בְּחִינַת הַהַסְתָּפְקוֹת הַגְּלִיל. וְאַפְלוּ הַחַמֹּון שֶׁאִיגָם יִכְזֹלִים לְלִימֹד, הֵם מִקְיָמֵין עַסְקַת הַתּוֹרָה בְּמַה שִׁקְוִרֵין קְרִיאַת־שְׁמָע, בָּמו שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ, זְכַרְזָנוּם לְבָרְכָה (מִנְחֹת צ"ט):

וְתִפְלָה, הַזֹּאת בְּחִינַת: "הַזָּד וְהַדָּר" הַגְּלִיל. בַּי תִּפְלָה הִיא חַיִי שְׁעָה (בָּמו שֶׁאָמְרוּ חַכְמֵינוּ, זְכַרְזָנוּם לְבָרְכָה, שְׁבָת י), הִינֵנו בְּחִינַת: "הָאָרֶץ הַדָּם רְגָלִי" הַגְּלִיל, הִינֵנו בְּחִינַת רְגָלִי הַקְּדָשָׁה הַמְּלָבְשִׁין בָּזָה הַעוֹלָם בְּגַלְיל:

וּמִשְׁאָוּמָתָן, הִיא בְּחִינַת: "גָוֹתָה שְׁמִים פִּירִיעָה" הַגְּלִיל, הִינֵנו בְּחִינַת יְחִידָה צְדִיק וּבְגַסְתָּה יִשְׂרָאֵל הַגְּלִיל. בַּי צְדִיק וּבְגַסְתָּה יִשְׂרָאֵל, הֵם בְּחִינַת מִשְׁאָוּמָתָן. הַצְדִיק גָּקְרָא מִשְׁאָוּמָתָן, בַּי הַזֹּאת נֹשָׂא אֶת הַעוֹלָם, "בְּאָשָׁר יִשְׁאָה הָאוֹמֵן אֶת הַיּוֹנָק" (בָּמְדִבָר י"א). וְהַזֹּאת נֹשָׂא בְּלֵב הַבְּרִכּוֹת, בָּמו שְׁבַתּוֹב (מִשְׁלֵי י): "זְבָרִכּוֹת לְרָאשׁ צְדִיק", בָּמו שְׁבַתּוֹב (תְּהִלִים כ"ד): "יִשְׁאָה בְּרָכָה מֵאַת הַיּוֹנָק". וְהַזֹּאת נֹשָׂא הַטְּפָה זָרָעִית שֶׁל בְּלֵב הַגְּשָׁמוֹת, בְּבְחִינַת (שֶׁם קב"ז): "נֹשָׂא מִשְׁדֵּה הַזָּרֶעֶת", וּמִשְׁפִיעַ לְבָגַסְתָּה יִשְׂרָאֵל, וְהִיא נֹתַנְתָּה לְבָל הַעוֹלָם. וְעַל שֶׁם זה גָּקְרָאת בְּגַסְתָּה יִשְׂרָאֵל מִתָּן, עַל שֶׁם (מִשְׁלֵי ל"א): "וַתַּתְנוּ טָרָף לְבִירָתָה וְחַק לְגַעֲרוֹתָתָה". וְיְחִידָה שֶׁל צְדִיק וּבְגַסְתָּה יִשְׂרָאֵל גַעֲשָׂה עַל יָדֵי מִשְׁאָוּמָתָן:

בַּי בְּלַדְבָר שְׁבֻעוֹלָם, יִש בּוֹ נִיצוֹצֹת הַקְּדָשָׁה שְׁגַפְלוּ בְשִׁעת שְׁבִירָה. וּשְׁבִירָה, הַזֹּאת בְּחִינַת אֹתְתִיּוֹת שְׁגַשְׁבָרוּ וְגַפְלוּ לְבָל דָבָר וְדָבָר מִזָּה הַעוֹלָם. וְכֹל דָבָר יִשׁ לו שְׁעָה (עִין אֲבוֹת פ"ד). וְצִרְיךָ לִבּוֹא בְשִׁעת זו לְאָדָם זו, שְׁהַזֹּאת מִשְׁרָשׁ אֶחָד עִם אֹתָן הַגִּיצֹצֹת שִׁישׁ בָּזָה הַדָּבָר. וּבְשִׁמְגִיעַ זו הַדָּבָר לְאָדָם זו, וְהַזֹּאת מִקְבָּל חַיּוֹת מִזָּה הַדָּבָר, הִינֵנו מִהָאֹתִיות הַגְּשָׁבְרִים שִׁישׁ שֶׁם. עַל-יָדֵי זו גַבְלָלִין

האותיות הפשוטים בזה האדם, בחיות שלו, ונעשה מהם כמה שילמה, ומתקפת בחיות של כל הגוף. ועל-ידי זה גשלמים אותן, ויש להם שלמות. לצורך זה דבר אצל זה האדם אותן, ויש להם שלמות. לצורך זה דבר אצל זה האדם להשתמש בו, עד שגפს קין אותן הוצאות והגיצזות השיכין לשרשו. ואחר-כך יוצאה מרצותו לאדם אחר, שהגיע העת שהיה עלייה להאותיות הפשוטים, שהם משרש אחד עם האדם האחר, ועל-בון יוצאה לרשותו. ולפעמים חזר הדבר ובא לאותו האדם שהיה שלו מתחלה, כי מלחמת שלא היה לו אז חלק נפש רוח נשמה אלו, לא היה יכול אז להשלים אותן הוצאות אלו, עד עתה שהגיעו לו אלו חלק נפש רוח נשמה, שעיל ידם יכול להשלים אלו אותן הוצאות הפשוטים. ובין זה, הכרח לשחות אצל אחר.

וְכִנְשָׁמְשָׁלִים הָאוֹתִיות אֵלֶּה, גַּתּוֹסֶפֶת לוּ הָאָרֶה בְּגַפְשִׁירָזָחַ
בְּשִׁמָּה שֶׁלֽוּ, מִחְמָת הָאֲרוֹת אֹתִיות אֵלֶּה
שַׁהֲגִיעוּ אֵלֵינוּ וְגַשְּׁלָמוּ אֶצְלֵנוּ. וּעֲלֵיכֶם הָאָרֶה זוּ, מַאיְר בְּשֶׁרֶשֶׁ
גַּפְשִׁירָזָחַגְּשָׁמָה שֶׁלֽוּ, שַׁהֲוָא בְּצִדְיק וּכְנַסְתִּישָׁרְאָל, שְׁהָם שְׁרָשִׁי בְּלִ
הַגְּשָׁמוֹת בְּגַ"ל. וּעֲלֵיכֶם הַהְתִּגְוְּצִצּוֹת הַזֹּאת, גַּתִּיחַד צִדְיק וּכְנַסְתִּי
יִשְׂרָאֵל, הַגְּקָרְאִים מִשְׁא וּמִתְּן בְּגַ"ל. וּעַל שֵׁם זה נִקְרָא מִקָּח
וּמִמְּכָר, וּכְל הַדְּבָרִים, וּכְל הַלְּמֹוד, מִשְׁא וּמִתְּן. כִּי עַל יְדֵם גַּתִּיחַד
צִדְיק וּכְנַסְתִּישָׁרְאָל, הַגְּקָרְאִים מִשְׁא וּמִתְּן בְּגַ"ל:

ד. **וכדי** לשמר הזכרון ה'ג'ל, צריך לשמר את עצמו שלא יפל
לבחינת רע עין, לבחינת מיתה הלב. כי עקר הזכרון
תולה בעין, בבחינת (שמות י"ג): "זְלֹזֶרׇזׇ בֵּין עִינִיכָּה". כי השכחה
בא עליידי רע עין, עליידי מיתה הלב, בבחינת (תהלים ל"א)
"גשכחתי כמהן מלב". כי רע עין ומיתה הלב הם בחינה אחת,
כי שורינה דעתך בלבא תליא (כמו שאמרו רבותינו, זכרונם לברכה (עבודה

זֶרֶה כ"ח). וְעַל כֵּן גָּבֵל שְׁחִיתָה רָע עַיִן, נֹאָמֵר בֹּו (שְׁמוֹאֵל-א כ"ח): "זִנְמָת לְבֹו בְּקָרְבֹּו". וּמִיתָת הַלְּבָב, הִיא בְּחִינָת שְׁבָרִי לוֹחוֹת. לְבָב, הַזָּא בְּחִינָת לוֹחוֹת. בְּבְחִינָת (מִשְׁלֵי ג): "כִּתְבָּם עַל לוֹחַ לְבָד". וּשְׁבָחָה הִיא עַל-יָדִי שְׁבָרִי לוֹחוֹת, כִּמְאָמֵר חַכְמֵינו, זָכְרוֹנוּם לְבָרְכָה, (עֲרוֹבֵין ג"ד) 'אֲלֹמְלָא לֹא גַּשְׁתָּבְרוּ' לוֹחוֹת הַרְאָשׁוֹנוֹת לֹא הִתְהַשֵּׁבָחָה בְּעוֹלָם'. גַּמַּצָּא שֶׁעָקֵר הַשְּׁבָחָה, הִיא עַל-יָדִי רָע עַיִן, שְׁחוֹא בְּחִינָת מִיתָת הַלְּבָב, שְׁהִיא בְּחִינָת שְׁבָרִי לוֹחוֹת, שְׁמַפְשָׂם עָקֵר הַשְּׁבָחָה כפ"ל:

וְאֵבֶשׁ לֹם שַׁחִיתָה עִינּוֹ רָעָה בְּמַלְכּוֹת אָבִיו, עַל-יִדְיֶזֶה גָּמָר
בּוֹ מִיתָת הַלְבָב, שֶׁגָּמָר (שְׁמוֹאֵל-ב' י"ח): "זִיקָח
שֶׁלֶשׁ שֶׁבְטִים וַיַּתְקֻעַם בְּלֵב אֲבְשָׁלוֹם". וּעַל כֵּן לֹא הָגִיחַ בֵּן זָכָר
(שֶׁם וְעַזְנָן סּוֹטָה י"א), כִּי פְגָם בְזִיכְרוֹן, עַל-יִדְיִ רָע עַזְנָן בְגַל: וְדוֹד הַמֶּלֶךְ,
עַלְיוֹ הַשְׁלֹזָם, בְּרָח אֹז מַמְלָכָתוֹ מִפְנֵי אֲבְשָׁלוֹם, וְקָלַל אָזֶה שְׁמָעִי
בֵּן גָּרָא, וְאָמָר (שֶׁם ט"ז): "אָוְלִי יַרְאָה ה' בְעִינֵי". "בְעִינֵי" דִיקָא, כִּי
מֵי שְׁרוֹאָה שְׁגֹופָל לְרָע עַזְנָן, אֲם אֵינּוֹ מַרְגִּישׁ בְעַצְמוֹ שְׁיַוְבָל לְעַמְדָה
בָּזָה לְהַגְּצָל מִמְנוֹ, צְרִיךְ לְבָרָח מִמְנוֹ. אָבָל מֵי שְׁיַבָּול לְתַקּוֹן, אֲזִי
צְרִיךְ לְתַקּוֹן. וְצְרִיךְ לְרָאוֹת מְהוֹת בְּחִינַת הַרָּע עַזְנָן, כִּי לִידָע
הַשְּׁרָשׁ שְׁצָרִיךְ לְתַקּוֹן עַל יָדָו, כִּי יֵשׁ בְּמָה בְּחִינּוֹת רָע עַזְנָן. וְשְׁגֹופָל
לְרָע עַזְנָן שֶׁל הַתְּגִשָּׂאות, שְׁעַזְנָנוֹ צְרָה בְּהַתְּגִשָּׂאות שֶׁל חֶבְרוֹן, צְרִיךְ
לְהַכְּגִיעַ בְּהַשְּׁרָשׁ שֶׁל הַהַתְּגִשָּׂאות. הִנּוּ בְשְׁרָשׁ הַמַּלְכּוֹת, שְׁהֽוּא
בְּחִינַת מִשְׁיחָה. וְהֽוּא שְׁרָשׁ הַמַּלְכּוֹת, בְּחִינַת (שְׁמוֹאֵל-א' ב'): "זִוְתָן עַז
לְמַלְכּוֹ וַיָּרֶם קָרֵן מִשְׁיחָו". וְהֽוּא בְּחִינַת טֹוב עַזְנָן, בְּחִינַת (שֶׁם ט"ז):
"יְפָה עִינִים וְטוֹב רָאֵי", הַגָּמָר בְּדוֹד, שְׁהֽוּא מִשְׁיחָה:

סֶרֶךְ קַצְאָר בְּלִקְעָמָה כְּבָשָׂנָה:

ג אַפְלוֹ מֵי שִׁיּוֹדָע וּמְבִין הַדְּבָרִים מִכֶּל הַדְּבָרִים אַפְלוֹ מִדְבָּרִי חָל

צַדְקָה נִתְןֵן וְלֹא יַעֲבֹר

כָּל אֲשֶׁר פָּזָה רְצִית אֶצְבּוּל "אֲשֶׁר אֲשֶׁר מִקְוֹה שֶׁרֶד בְּאַחֲרֵי רְבָבּוֹ אֲזַהַה תְּקֹזָה לְפָלָל" →
"חַק נִתְן וְלֹא יַעֲבֹר" יצא לאור ע"י הוצאה "נִצְחָת וְנִצְחָה" שע"י ישיבת תיקון המידות →
30

אֲפִ-עַל-פִּיכְבּוֹן אָסּוֹר לוֹ לְעַסְקָ רָק בְּדִבְרֵי חָל (מִשְׁנִי טָעָמִים הַמְבָאָרִים בְּפָנִים) אֶלְאָ גַם הוּא צְרִיךְ שִׁיחָה לוֹ הַסְּתָפְקוֹת לְהַסְּתָפְקָ רָק בְּהַכְּרִיחָה. כִּי אֵלּוּ שְׁאֵין לָהֶם מִדָּת הַהַסְּתָפְקוֹת וּמִגְּהִיגִים אֶת בִּיתָם בְּגָדוֹלוֹת דָּזָקָא בְּגָהָוג עַכְשָׂו בְּעֻזּוֹנוֹתֵינוּ הַרְבִּים בְּהַרְבָּה אֶגְשִׁים, עַלְיָהֶם נִאָמֵר: "מִאֲרָת ה' בְּבֵית רְשָׁעָ" (מִשְׁלֵי ג' לג). כִּי לְעוֹלָם חָסָר לָהֶם הַרְבָּה בְּמוֹ שְׁבָתוֹב: "זָבְטָן רְשָׁעִים תִּחְסֶר" (שם י"ג לג). אֶבֶל בְּצָדִיקִים שִׁישׁ לָהֶם הַסְּתָפְקוֹת בְּמַה שְׁחָגָנָם ה' בְּמוֹ שְׁבָתוֹב: "צָדִיק אֹכֶל לְשָׁבָע נְפָשָׂו" (שם) אֶצְלָם הוּא אוֹר מְלָא וְגַשְׁפָע עַל יְדָם כָּל הַהַשְׁפָעּוֹת טֹבוֹת:

ד וְאֶפְלוּ מֵזָה הַהַסְּתָפְקוֹת גּוֹפָה צְרִיךְ לְהַפְּרִישׁ לְצְדָקָה וּעַל-יִדְיִזָּה
גַעַשָּׂה יְחִזָּד בֵּין צָדִיק לְכָנֵסָת יִשְׂרָאֵל בְּמַבָּאָר בְּפָנִים:

ה וְהַהְמוֹן עִם שְׁאֵין לָהֶם שְׁכָל לְהַבִּין הַרְמָזִים הַגְּלִיל גַעַשָּׂה אֶצְלָם
כָּל זֶה מִפְּרִילָא עַל-יִדְיִ שְׁנָה וּצִיצִית וּתְפָלִין וְתוֹרָה (או קְרִיאָת-שְׁמָע
לְעֵם הָאָרֶץ) וּתְפָלָה וּמִשָּׁא וּמִתְּנוֹן. שְׁנָה הִיא בְּחִינָת לְאַדְבָּקָא
מִחְשְׁבָּתָא בְּעַלְמָא דָאָתֵי כִּי בְשַׁעַת הַשְּׁנָה הַגְּשָׁמָה עֹזֶלה לְמַעַלָּה.
תְּפָלִין הִיא בְּחִינָת הַגְּדִילָת הַשְּׁכָל לְהַבִּין הַרְמָזִים הַגְּלִיל. צִיצִית
הִיא בְּחִינָת הַצְּמִצּוֹם הַגְּלִיל כִּי עַל-יִדְיִ מִצּוֹת צִיצִית מִמְשִׁיבְכִּין תְּקוּן
זֶה שְׁלָא יֵצֵא מִחוֹזָה חֹזֶק לְגַבּוֹל בְּשַׁמְגָדִיל דָעַתּו לְהַבִּין הַרְמָזִים. וְעַל
כֵן צִיצִית קֹדֶם לְתְפָלִין כִּי צְרִיכִין לְתְקוּן מִקְדָּם הַמְחִין שְׁלָא יֵצֵא
הַמְחִין חֹזֶק לְגַבּוֹל וְאַחֲרִיכָה יְכֹלֵין לְהַגְּדִיל דָעַתּו לְהַבִּין הַרְמָזִים
שֶׁל הַשֵּׁם יַתְבִּרְךְ שְׁהָוָא בְּחִינָת תְּפָלִין. תְּוֹרָה הִיא בְּחִינָת
הַסְּתָפְקוֹת הַגְּלִיל כִּי הַתְּוֹרָה הִיא עַז חַיִים דָמָזָן לְכָלָא בָּה. וְגַם
בְּלִמּוֹד הַתְּוֹרָה בְּעַצְמָה צְרִיכִין בְּחִינָת הַסְּתָפְקוֹת כִּי לְפָעָמִים
מִבְּלִבְלָל אֶת הָאָדָם מַה שֶּׁרְזָצָה לְלִמּוֹד יוֹתֵר מִדי כִּי רֹזֶא שִׁישׁ
הַרְבָּה לְלִמּוֹד וּרְזָצָה לְלִמּוֹד כָּל הַתְּוֹרָה עַל רֶגֶל אַחַת וּמִחְמָת זוּה

הוּא נִתְבְּלֶבֶל מֵאַד וְלִפְעָמִים נִתְבְּטֵל עַל-יִדְיֶיךָ לְגָמָרִי. עַל כֵּן
צָרִיךְ גַּם בַּתּוֹרָה שְׂיִיחַה לוֹ בְּחִינַת הַסְּתָפָקּוֹת (וּמְזָה יָדֵין בְּעַצְמוֹ קָל וְחָמֵר
בְּצָרְכֵי הַגּוֹף בְּהַכְּרִחִיוֹת). כִּי אֵם בְּחִי עַולְם צָרִיךְ הַסְּתָפָקּוֹת קָל וְחָמֵר לְחִי שְׁעָת, וְדָגְמָת
קָל וְחָמֵר זוֹה אָמָרָה חַכְמֵינוּ זָכְרוֹנוּ לְבָרְכָה לְעַנְיוֹן בְּרִכַת הַתּוֹרָה (ברכות ל"ה) וּכְלֹא
בְּמַאֲמָר חַכְמֵינוּ זָכְרוֹנוּ לְבָרְכָה יַעֲשֵׂו סִיג לְתּוֹרָה (אבות פרק א') וּבָנָ אָמָר
חַכְמֵינוּ זָכְרוֹנוּ לְבָרְכָה: 'לֹא עַלְיךָ הַמְלָאכָה לְגָמָר' (אבות פ"ב)
וְהִינּוּ בְגַ"ל. תִּפְלֵה הִיא בְּחִינַת רְגֵלִי הַקְדָשָה הַמְלָבְשִׁין בָּזֶה
הַעוֹלָם בְּמַבָּאָר בְּפָנִים:

סִלְהָר חַיִל מַזְוְעָנָרְיוֹן חַזְוּעָנָיִם:

רָפָז (מז) שְׁמַעְתִּי מִמְּנָטוֹ בְּחִרְפַת תְּקִמְמָג בְּתִחְלַת הַהַתְּקִרְבּוֹת שֶׁאָמָר
שִׁזְׁדַע שִׁרְשֵׁי הַתּוֹרָה מִמְּקוּם שְׁהַתּוֹרָה הַקְדוֹשָה בָּאָה. כִּי יִשְׁ
שִׁרְשֵׁי הַתּוֹרָה שְׁהִיא לְמַעַלָה מִהַתּוֹרָה שְׁמַשָּׁם גַּמְשָׁה בְּלִי הַתּוֹרָה,
וְאַינּוּ יִכְלֶל לְהַתְּלַבֵּשׁ בְּלִיל בְּתוֹךְ הַתּוֹרָה, וַיִּשְׁשֵׁה שְׁהִיא בְּבְחִינַת
אַסְמָכָתָא שְׁהִיא רַק בְּדַרְךָ אַסְמָכָתָא בְּעַלְמָא גַּסְמָד עַל הַמִּקְרָא,
מִחְמָת שְׁהָוָא גְּבוּהָ וּמְרוֹמָם מֵאַד: (גַם שְׁמַעְתִּי שְׁאַסְמָכָתָא פְּרוּשׁוֹ סְמִיכָה
שְׁהַעֲנִין גַּסְמָד עַל הַמִּקְרָא כְּמוֹ שְׁטוּמָכָין עַל אִיזָה דָבָר וּכְשֻׁמוּמָכָין עַל אִיזָה דָבָר בּוֹדָאי
הַסְמָדָקָה מִן הַגַּסְמָד וְהָוָא בְגַ"ל וְהַבָּן):

רָפָח (מח) אָמָר בָּזָאוֹ וְנִחְזִיק טוֹבָה לְרִמְאָאים שְׁעַל-יִדִי הַמִּחְלָקָת
שְׁחֹלְקִים עַלְיָנוֹ בָּאָנוֹ לְדִבְרִים גְּדוֹלִים, וְהָם עוֹשִׁים לְנוֹ טוֹבָה
גְּדוֹלָה. כִּי בָנָה הַדָּבָר שְׁעַל-יִדִי הַמִּחְלָקָת בָּאָים וּמַשִּׁיגִים דִבְרִים
גְּדוֹלִים. כְּמוֹ שְׁמַצִּינוּ שָׁאָמָרוּ רְבּוֹתִינוּ זָכְרוֹנוּ לְבָרְכָה (תְּמִזְרָח טז):
שְׁבִיְמִי אָבְלוֹ שֶׁל מִשְׁהָ גַּשְׁתָּכָהוּ שֶׁלֶשׁ מִאּוֹת הַלְּכֹות וּכְוֹן, וּשְׁאָל
יְהֹשָׁעַ לְהַקְדוֹשָ-בְּרוֹךְ-הָוָא וְאָמָר לוֹ, לְאָמְרוֹן לְדֹא אֵי אָפְשָׁר צָא
וּטְרִדוֹ בְּמַלְחָמָה. וְעַתְגִּיאָל בָּנָה קָנוֹ הַחַזְוִירָן בְּפָלְפּוֹלוֹ, וְעַתְגִּיאָל הָיָה
אִישׁ מַלְחָמָה כְּמוֹ שְׁמַצִּינוּ שָׁאָמָר כָּלֶב, אֲשֶׁר יַלְפֵד אֶת חַבְרוֹן

וְנִתְתַּחֲרֵת לֹא אָת עֲכָסָה בָּתִּי וַיַּלְבֹּדָה עֲתַגְיַאל בֶּן קְנֹז גִּמְצָא שָׁעַל יְדֵי
הַמְּלָחָמָה זָכָה לְהַחֲזִיר הַהֲלָכוֹת שְׁגָשְׁתַּבְחוֹ:

רפט (מט) **שְׁמַעְתִּי מִפְיוֹ הַקָּדוֹשׁ שֶׁאָמַר אֲנִי קָנוּ חַדֵּשׁ מֵלָא יִשְׁן.**
גם נִמְצָא בְּכִתְבֵּי יְהוָה הַקָּדוֹשָׁה אֲנִי זָקֵן שֶׁבְּקָדְשָׁה וּכְוּי שֶׁמְגַלֵּה
דִּבְרִים שֶׁבְּפָה עֲתִיק יוֹמִין וּכְוּ:

רצ' (ג) שְׁמַעְתִּי מִפְיוֹ תְּקֻדֹּשׁ שֶׁאָמַר אֲנִי יִכְׁלֶל עַכְשָׁו לֹזֶם ר בְּלֵחֶבֶם
יִשְׂרָאֵל דָׁוְמֵין עַלְיִ בְּקַלְפָת הַשּׁוֹם. רַק שְׁאַיִן לֵי הַחֹזֶץ וְחַצִּי דָּבָר
אַיִן רֹצֶחֶה לֹזֶם. פְּרוֹזֶשׁ כִּי בְּזַעַזְעָאִי אָמַר בְּלֵחֶבֶם יִשְׂרָאֵל דָׁוְמֵין
עַלְיִ בְּקַלְפָת הַשּׁוֹם חֹזֶץ מִן הַקְּרָחָה הַזֶּה, וְאָמַר הוּא זְכַרְוָנוּ לְבָרְכָה
שִׁישׁ לֹז כְּחַ לֹזֶם זֹאת שְׁהָם דָׁוְמֵין לְפִנֵּינוּ כִּגְיָל, רַק שְׁאַיִן לֹז הַחֹזֶץ
לוֹזֶם עַלְיוֹן חֹזֶץ מִזָּה וְהַבּוֹן. גַּם גַּרְאָה מִפְּנָגָתָו שִׁישׁ לֹז בְּזַה עֲגִינָן.
רַק שְׁאַיִן יִכְׁלֶל לְגַמֵּר הַמְּאָמָר הַגְּיָל בְּשִׁלְמוֹת עַל בְּזַ אַיְנוֹ רֹצֶחֶה

עלת המתקרבים אליו:

רְצָא (א) אָמַר לִרְבֵי יְהֻדָל וּרְבֵי שְׁמוֹאֵל אַיִזִיק זָכְרוֹנו לְבָרְכָה כְשֶׁחָיו
גּוֹסְעִים אֲלֵיו מְדָאשָׂוב לְמַעַדְוּעַדְיוּקָע וַפַּעַם אַחַת הָיו רֹצִים
לְצַאת לְסֶבֶיבּוֹת מַעַדְוּעַדְיוּקָע כִּי לְהִיוֹת סְמוֹכִים אֲלֵיו תְּמִיד וּכְנֵזֶם
עֲשָׂו. אָז אָמַר שְׁחוֹא מַתְגַעַגָע מִאֵד אַחֲר הַדָּרְכִים שְׁלָהָם שֶׁחָיו
גּוֹסְעִים בָּהָם אֲלֵיו. וְאָמַר שְׁבָכָל פְּסִיעָה וּפְסִיעָה שְׁלָהָם כְשֶׁגְּסָעָו
אֲלֵיו גְּבָרָא מַלְאָךְ מִכְלָל פְּסִיעָה וּפְסִיעָה. וְאָמְרוּ לו הָלָא גַם כִּמֵּה
יְגִיעוֹת יִשְׁלַׁנוּ וּכִמֵּה פְּסִיעוֹת אָנוּ הַזְּלָכִין קָדָם שְׁשׁוֹכְרִין הַעֲגָלָה
לְגַסְעָ. הַשִּׁיב בְּוֹדָאי גַם זוּ בְּפָלָל בַּי גַם מַאֲלוֹ הַפְּסִיעוֹת גְּבָרָא
מַלְאָךְ מִכְלָל פְּסִיעָה וּפְסִיעָה. וּבְעָרָב רָאשֵׁה הַשְׁגָנָה הַאֲחָרֹן בְּאוֹמֵן
דְּבָר מֹזֶה וְאָמַר בָּזֶז הַלְשׁוֹן. (אֵיך ווַיַּגְּטֵש מִיר אָז אֵיך זָאֵל זָכָה זַיְן צַו זַעַחַן
דָּאַם לְעַכְטִיקִית פָּוֹן דִּיאָ זַעַגְיַן וּוְאַם אַיר פָּאַרְט אַזְיַף זַיְיאָ צַו מִיר) אֲחַלְיַי

שָׁאֹזֶבֶת לְרֹאֹת אָזֶר בְּהִירּוֹת הַדָּרֶךְ שְׁאָתֶם נֹסְעִים עַלְיוֹ אֲלֵיכֶם

כְּרָבָבָה **לְקַדְמָה** **עֲשֵׂת** **מִזְבֵּחַ** **בְּרִאָה**

יה עקר ה^{כִּנְעָת} ושבירת כל התאות, בפרט תאות נאוף שזה
העקר שצ ridge לשבר, העקר הוּא עליידי שלמות לשוני-תקדש,
זהינו עליידי רבוי הדבורים קדושים שלהם תורה ותפלה ושינה
בין לBIN קונו. ואפ-על-פי שמשיח ומדבר בין לBIN קונו בלשון
אשרנו שمدברים בו במדינתנו, הוּא גם כן בכלל לשוני-תקדש, כי
אדרבא בין לBIN קונו צריד דזוקא לדבר בלשון שמדברים בו
(כמבהיר ב"התבוזות" אות יג). רק העקר שימשمر את הלשון לקידש
אותו הדבורים קדושים, שזהו בחינת שלמות לשוני-תקדש,
ולשמר את הלשון שלא לדבר דבורים רעים, שהם פוגמים את
הלשון-קדש. ועל-ידי קדשת הדבר כזכור לעיל, מבגיין רע
הכזיל כזכור לעיל (שם).

יכ תקון הברית ושלמות לשון-הקדש הם תלויים זה בזה: כפי מה שמרביין לדבר דבראים קדושים שהם בחריגת לשון-הקדש, כמו כן זוכין לתקון הברית; ובכפי תקון הברית, כן זוכין לשילמות לשון-קדש, וכן להפוך לעגין הפגם, חם ושלום (שם).

ג תאות גאות שהוא רע הcool, הוא בחייבת נחש שפתחה לחזה
והטייל בה זהמא, שהוא רוזח סערה, רוזח שיטות, אשת כסילות;
והוא הולך ופתחה את רוזח-הקדש שהוא לשון-הקדש, שהוא
בחייבת שמירת הברית, ומטיל בה זהמא. זה בחייבת: "לפתח
חטאת רבי" שהגחש החטא הזה רובץ לינק ממו עליידי פגס
הברית, כי היצר הרע להחטיא את האדם הוא בתאות הזאת (שם).

יל צָרִיךְ לְדֹבֶר דְּבוּרִים קְדוֹשִׁים שַׁחַם בְּחִינַת שְׁלָמוֹת לְשׂוֹן-הַקָּדֵשׁ,

צַדָּקָה נְתָנָה וְלֹא יַעֲבֹר

כל צדקה מושגית אמתה שדריך טספרא רבעך זהה תזקוז לפלאו
ח'ק נתן ולא יעבור יצא לאור ע"י הוצאה נצחתי ואנזה שעי ישיבת תיקון המידות

עד שיקר חמימותו בלשון-הקדש, בבחינות: "חם לבך בקרבי וגוי דברתי בלשוני" שיקר חמיותו בדבר של לשון-הקדש ועל-ידי זה יהיה נצול מקרויה-יליה, חם ושלם, שלא יקרר אותו הרוח סערה מקרויה-יליה, חם ושלם (שם).

טו כל החרפות ובושות הבואין על האדם הם על-ידי פגם הברית; ול悍ך, על-ידי תקון הברית זובין לכבוד (שם).

טו על-ידי שלמות לשון-הקדש, שהוא בחינת תקון הברית, יכளין לפרש חלמין כמו יוסף (שם).

קָרְבָּן שְׁאַחֲרָת קְרֵיָן הַשְׁמָחָה:

גם בעת שהיה מרבה להוביח אותה על זה להיות שמה בשבת או ענית ואמרתי אני חפי ורוצח מאד להיות בשמה בשבת ובונתי היה אם אני זוכה לשמה בשבת על כל פנים אני רוצח מאד להיות בשמה וכבר שמעתי הרבה מפורסם מעלה הרצון והכופין וכו') ענה אמר להעוזלים:

השמעות מה שהוא אומר? הייטב אשר דבר! גם הובייח אותנו או לזרם זמירות בשבת הרבה, ולבלי להסתכל על שם מוגע מאייה בני אדם היושבים על השלחן שגד מה לו שאין רצונם בזה, רק להתחזק לזרם זמירות בשבת, ולהנהי השלחן כל יום בשבת בשבת גדולה, כי עקר הוא השמחה בשבת:

קנו בשתייה באומאן שמע בביתו קול של הצועקים על הבית עלמין על קברי אבותם שדריכם לצעק ולהתפלל שם בקהל מר בגהוג ופעם אחת שמע אשא אחת שהיתה צועקת שם על קבר אביה: אבוי, אבוי, בקהל מר מאד ובתו תהיה היתה עומדת אצלו או ענה ואמר לה: האשה הזאת צועקת בכונה הייטב אבוי אבוי,

כִּמוֹ שְׁאַנִי עָתָה בְּחַדֵּר זֶה וְאַחֲר כֵּה אַנִי יוֹצָא מִתְּחָדר זֶה וְגַנְגָּס
לְחַדֵּר הַשְּׁנִי וְסֹגֶר הַדְּלָת אַחֲרִי אָם אָתָה תָּבוֹא אַצְל הַדְּלָת
וְתִצְעַק אָבִי אָבִי וּכְוֹי לֹא אָשְׁמָע דְּבָרִיךְ? כִּדְבָרִים הָאֱלֹה נְשָׁמָע
מִפְיו הַקָּדוֹש כִּמֶּה פְּעָמִים שְׁרָמֹז לְכָל אָחָד וְאָחָד כִּמֶּה גְּדוֹלָה
הַמְּעָלָה שֶׁל מַי שְׂיִזְבָּה לְבֹוא עַל קְבָרוֹ הַקָּדוֹש וְהַגּוֹרָא כִּי בְּוֹדָאי
יְשָׁמָע דְּבָרִיו וַיַּעֲזֹר וַיּוֹשִׁיעַ לוֹ בְּכָל מַה דְּאָפְשָׁר:

וְכֹבֵר גַּרְישָׁמוֹ אֵיזָה שִׁיחָות לְעַיל, כִּי כֵּן הָיָה דַּרְכֵו בְּקָדְשׁ לְשִׁיחָה
וְלִדְבָּר בְּחַכְמָתוֹ הַגְּפַלָּאָה וּבְשֻׁעַת הַשִּׁיחָה לֹא הִבִּינוּ בְּוֹנְתוֹ,
וְאַחֲר-כֵּה הִבִּינוּ לְמִפְרָע בְּוֹנְתוֹ הַקָּדוֹשָׁה בְּפִרְט בְּעֲגִין זֶה לְבֹוא עַל
קְבָרוֹ שְׁדָבָר הַרְבָּה מִזָּה בְּפִרְגָּשׁ וּבָרָמֹז כִּמֶּה פְּעָמִים וּכֹבֵר מִבָּאָר
מַה שִׁיחָד שְׁגִי עֲדִים וּכְגִזְבָּר לְעַיל:

קְנוֹ שְׁמַעְתִּי בְּשָׁמוֹ שָׁאָמַר שְׁבָבָר אָמַר בִּמְהַת תּוֹרוֹת עַל חֹזְלָאת
שְׁלוֹ כִּי אַחֲר שֶׁבָּא מַלְמְבָרָג הַזּוֹכֵר בְּמַעַט בְּכָל תּוֹרָה מַעֲגִין הַרְאָה
שְׁזֶה הָיָה הַחֹזְלָאת שְׁלוֹ כִּי הָיָה לוֹ חָלֵי הַהּוֹסֵט (שְׁעוֹל, שְׁחִיפָת)
רְחַמְנָא לְצַלֵּן שְׁהָזָא חָלֵי הַרְאָה וְאָמַר שְׁכָפִי רַבּוֹי הַתּוֹרוֹת שָׁאָמַר
עַל זֶה כֹּבֵר הָיָה רָאוּי לְהַתְּרִפָּא אֲז הַחְפָרוֹן הוּא מִחְמָת חִסְרוֹן
אָמוֹגָה שֶׁל הַשׁוֹמְעִים שְׁאַז אָמוֹגָתָם חִזְקָה בְּכֵה:

חֲקָן נְתַנֵּן וְלֹא יַעֲבֹר

בְּלֹו אֶלְעָזֶר פָּזָה רַצִּית זָצִיל "אֱלֹךְ אֱלֹךְ מִקְוָה שְׂדֹק אֱלֹךְ רַבְבָּן עַזְּהָה תַּקְוֹז לְפָלָל"

"חֲקָן נְתַנֵּן וְלֹא יַעֲבֹר" יצא לאור ע"י הוצאה "נִצְחָתִי וְאַגְּנָתִי" ישיבת תיקון המידות 30

סְפִּירָה שְׁלֹחָה שְׁרָאָה חַנְצָה

(ב) כרך דבר שמדליקין בו על דבר שאין מדליקין בו אם נתכוין להעבות (פי' לעשותה עבה) הפתילה כדי להומיפה אוראה אסורה ואם התבונן להקשנות הפתילה כדי שתהא עומדת ולא תשלה למטה מותר ומטעם זה מותר לכرونך דבר שמדליקין בו על גבי גמי או קש כדי ליתן הפתילה בעששית: הגה נותניין גרגיר של מליח וגרים של פול ע"פ הנר בע"ש כדי שייהא דולק יפה בשבת (מיימוני פ"ה וטור): (ג) אין מדליקין נר לשבת אלא משמן הנמשך אחר הפתילה ולפיכך אין מדליקין בזפת ולא בשעה ולא בשמן העשווי מצמר גפן ולא באליה ולא בחלב וכן אין מדליקין בעטרן מפני שריחו רע וינויינו ויצא ולא בצריי מפני שריחו נודף שמא יסתפק ממנו ונמצא מתחייב משום מכבה: (ד) אפילו נתן מעט זמן קצת בשמנים אלו שאינם נמשכים ואז נמשכין אין מדליקין בהם: (ה) חלב מהותך וקרבי דגים א"מ בהם ואם נתן בהם מעט מאתה משמנים שמדליקין בהם מותר להדליק בהם: (ו) שאר כל השמנים חזים מאלו מדליקים בהם ומכל מקום זמן קצת מן המובהך: (ז) כרך זפת או שעווה או חלב סביב הפתילה מדליקין בהם: (ח) המדליק צריך שידליך רוב מה שיוצא מן הפתילה מהנר: (ט) א"צ להבהיר הפתילה (פי' עניין הבחוב יפול על דבר שאינו נשרפ לגמריו ונגם לא קיים לגמריו) (אל תאכלו ממנו נא תרגום יונתן מהבהיר): הגה ומכל מקום נהגו להדליק הפתילה ולכבותה כדי שתהייה מהורכת ויאחז בה האור יפה (טור): (י) אין מדליקין בסמרטוטין אפילו מהורכין:

סימן רמה (א) אין נותניין כליא מנוקב מלא זמן ע"פ הנר כדי
שייה נוטף בתוכו גזירה שמא יסתפק ממנו
ויתחייב משום מכבה ואם חברו לו בסיד או בחרmissית מותר דכיוון

שהוא כלי אחד בدليل מיניה משומ איסור שבת: (ב) לא י מלא קערה שמן ויתגנה לצד הנר ויתן ראש הפתילה בתוכה בשבייל שתהא שוואבת גזירה שמא יסתפק ממנו: (ג) אין נותנים כלי בשבת תחת הנר לקבל שמן הנוטף מפני שהוא מבטל כלי מהיכנו ומותר ליתנו מבעי וחשמן הנוטף אסור להסתפק ממנו בשבת. הגה ואסור ליגע בנר דולק כשהוא תלוי אע"פ שאינו מטלתו ואין בו משומ מוקצה ב涅יעת בעלמא מכל מקום אסור פון יתנדנד קצת מנגיותו ויתה (א"ז): (ד) נותנים כלי תחת הנר לקבל נצוצות מפני שאין בהם ממש ואין כאן ביטול כלי מהיכנו אבל לא יתן לתוכו מים אפילו מבעי מפני שמקרב זמן כיבוי הנצוצות ומכל מקום מותר ליתן מים בעששית שמדליקים בה בערב שבת כיוון שאינו מתכוין לככוי אלא להגביה השמן. הגה ויש אומרים אפילו מתכוין לכיבוי שרי מאחר שאין המים בעין אלא תחת השמן לא هو אלא גרם כיבוי וכן נוהגים (ס"ג):

סימן רמו (א) מי שהיה בא בדרך וקדש עליו היום והיה עמו מעות ויש לו חמורו וגם יש עמו א"י לא יניח כיiso על חמורו מפני שהוא מצווה על שביתתו אלא נותן כיiso להוציאו לו ולמו"ש לוקחו ממנו ואפילו לא נתן לו שבר על זה ואע"פ שנתנו לו משחשייה מותר אבל אם מצא מציאות אינו יכול ליתנה לא"י א"כ באה לידי מבעי דהשתא הויא בכיסו: (ב) אם אין עמו אינו יהודי מניחו על חמורו וכדי שלא יהיה משום מהמר (פי מנהיג את החמור) אי איבא עקריה והנחה מניחו לאחר שעקרה יד ורגל ללכת דלאו עקריה היא וכשהיא עומדת נוטל הימה ולאחר שתחרז ותעקר רגליה יניחו ויש אומרים שצורך ליזהר מלנהיגה בקול רם כל זמן שהכפים עליה: הגה והוא

לא ירכב על החמור אלאילך ברגליו ואם הוא צריך לצאת חוץ לתחום מפני שמתירא מן הלמיטים או שאר מכנה ואפילו הוא תוד התחום יכול לישב על החמור ולרכוב. (ריב"ש וב"י בשם תשב"ג):

סְרִירָה לְקֹדֶשׁ אַפְּלִיקָה בְּאַבְּלָה

תרפה: וַתִּעְזֶרנוּ וַתִּשְׁיעָנֵנוּ וַתִּזְכֶּנוּ בְּרֹחֶםְךָ הָרַבִּים לְשׁוֹב בַּתְשׁוֹבָה
שְׁלָמָה לְפָנֶיךָ בְּאֶמֶת חַיֵּשׁ כָּל מַהְרָה, עַד שְׁגַזְבָּה לְהִזְמָת בְּכָל
צְדִיקִים עֹזְשִׁי טֻוב, וְגַזְבָּה שְׁיַתְגַּלֵּה לְנוּ פָנֵי ה' עַל-יָדִי קְדַשָּׁת
אֶרְץ-יִשְׂרָאֵל וַתִּזְכֶּנוּ לְקִים בְּאֶמֶת מִקְרָא שְׁבָתּוֹב: "דְּרַשׁוּ ה' וְעַזּוּ,
בְּקֶשׁוּ פָנֵיו תָמִיד:

תרפו: ונזוכה לקיים מצות חלה בשלמות ולא נכשל לעולם ולא יבא
לתוכך פינו לעולם עפה שלא הורמה חלה ותביה לנו משיח
צדקנו מהרה ונשובה לארצה בקרוב, ושם נזוכה לקיים מצות נתינת
halbת תורה לבן, בשלמות גמור בקדשה גדולה:

תרפז: וַתִּצְיַלְנוּ וַתִּשְׁמַרְנוּ אֹתָנוּ וְאֶת זָרָעָנוּ תָּמִיד שֶׁלֶת יִשְׁלַט בָּנוּ
שֵׁם עַיִן הָרָע לְעוֹלָם, מְשֻׁום אָדָם וּמְשֻׁום נְבָרָא שְׁבָעוֹלָם וְגַזְפָּה
לְהַזְדוֹת לְךָ וְלִבְרָכָךְ תָּמִיד, וַיִּמְלָא פִּי תְּהִלָּתָךְ, וְגַזְדָּה לְךָ ה' אֱלֹקֵינוּ
תָּמִיד עַל כָּל גְּשִׁימָה וְגְשִׁימָה, "כָּל עֲצָמוֹתִי תָּאִמְרַגֵּחַ ה' מֵי בָּמוֹתָךְ,
מֵצִיל עֲנֵי מִחְזָקָמָה מִמְּפָגָה וּעֲנֵי וְאֶבְיוֹן מִגּוֹזָלוֹ הַצִּילָנִי מַאוֹיְבִי אֱלֹקִי,
מִמְּתָקוֹמָמִי תְּשַׁגְּבָנִי חַלְצָנִי ה' מֵאָדָם רָע, מֵאִישׁ חַמְסִים תְּגַצְּרָנִי
כִּי אֱלֹיךָ אֱלֹקִים ה' עַיִּנִי, בְּכָה חַסִּיתִי אֶל תָּעַר נְפָשִׁי ה' אֱלֹקִי בְּךָ
חַסִּיתִי הַזְּשִׁיעָנִי מִכֶּל רֹזְדִּפִּי וְהַצִּילָנִי", וַיַּקְרִים בָּנוּ מִקְרָא שְׁבָתוֹב:
"פְּדָה בְּשַׁלּוּם נְפָשִׁי מִקְרָב לֵי כִּי בְּרַבִּים הִיוּ עַמְּדִי יִרְאֵי ה' הַלְלוֹהוּ,
כָּל זָרָע יַעֲקֹב בְּבָדוֹהוּ, כִּי לֹא בָּזָה וְלֹא שְׁקִץ עֲנוֹת עֲנֵי וּבְשִׁזְעָו אֶלְיוֹ
שְׁמַע הַגָּה אֱלֹקִים עֹזֵר לֵי, ה' בְּסֹמְכִי נְפָשִׁי, יִשְׁיב הָרָע לְשׂוֹרְרִי
בְּאִמְתָּה הַצְמִיתָם בְּנַדְבָּה אֹזְבָּחָה לְךָ אֹזְדָה שְׁמָךְ ה' כִּי טֹוב, כִּי

מִבְּלָל צִרָּה הַצִּילָנוּ וּבְאוֹיְבִי רְאָתָה עִינֵינוּ, כֹּל הַגְּשֻׁמָה תִּהְלֶל יְהָה
הַלְלוֹיָה, כֹּל הַגְּשֻׁמָה תִּהְלֶל יְהָה הַלְלוֹיָה":

פִּפְלָהנו תלפת: "לִמְה פְּנִיךְ תִּסְתִּיר תְּשִׁבָּח עִינֵינוּ וְלִחְצֵנוּ לִמְה
הָה, תִּזְנַח נְפָשִׁי תִּסְתִּיר פְּנִיךְ מִמְּנִיךְ לִמְה הָה, תִּעַמֵּד
בָּרְחוֹק תִּעַלְים לְעַתּוֹת בָּצָרָה עַד מָה הָה, תִּסְתִּיר לְגַצָּח, תִּבְעַר בְּמֹ
אַשׁ חַמְתָּךְ עַד אֲנָה הָה, תִּשְׁבַּחֲנִי גַּצָּח, עַד אֲנָה תִּסְתִּיר אֶת פְּנִיךְ
מִמְּנִיךְ עַד אֲנָה אָשִׁית עַצּוֹת בְּנְפָשִׁי, יָגֹז בְּלִבְבִי יוֹמָם, עַד אֲנָה
יָרוּם אֹיְבִי עַלְיִ אֶל תִּסְתִּיר פְּנִיךְ מִמְּנִיךְ בְּיוֹם צָר לִי, הַטָּה אַלְיִ אַזְגָּד
בְּיוֹם אַקְרָא מִהְרָע עַגְנִי מִהְרָע עַגְנִי הָה, בְּלִתְהָ רַוְחִי אֶל תִּסְתִּיר פְּנִיךְ
מִמְּנִיךְ, וְגַמְשַׁלְתִּי עִם יוֹרְדִי בּוֹר, "עַגְנִי הָה, עַגְנִי" בַּי בָּצָרָה גְּדוֹלָה
אַגְּנִי, "אֶל תִּסְתִּיר פְּנִיךְ מִמְּנִיךְ, וְאֶל תִּתְעַלְם מִתְחַפְּתִי":

תרפט: רבונו של עולם מלך עולם מימים, אדוֹן כל, מושל בכל, אל
מסתתר, מלא רחמים, אתה לבד יודע את עצם תקף תעלומות
ההסתירה שהתקבָּרה עבשו מאי בעתים הללו בעקבָּא דמשיחא,
"כִּי הַסְּתָרָת פְּנִיךְ מִמְּנִגָּה, וְתָמוֹגָנו בַּיָּד עַוְגִינּו", וגתקים בנו עבשו
בעונותינו הרבה, "וְאַגְּבֵי הַסְּתָר אָסְתִּיר פְּנִי בְּיוֹם הַזֹּא עַל בָּל
אֲשֶׁר עָשָׂה", כי נסתרת מאתנו מאי, עד אשר געלם ונסתר
מאתנו תקף וגדלה ותפארתך ומלבותך וממשלתך הגדולה אשר
בכל משלה כי חטאתי עויתי ופשעתי לפניך, והרע בעיניך עשית
מבעורי עד היום הזה ועברתי ושניתי במה פעים, עד אשר
נעשה לי בחרטר והפרקתי דברי אלקים חיים, וקלקלתי צרופי
אותיות התורה הקדושה, עד אשר נעשה אצלי מסור התר ולא
די לי בזה, כי אם עוד הוספתי לעשות תועבות גדולות מאללה,
ובפלתי ושלשתי בחם במה פעים בלי שעור וערה, עד אשר
גלאתי מלספר רב המון ימי חטאתי במה ובמה פעים הטעסתי,

עד אשר השתרכנו על עלו על צוاري על עזונותי המרבים והעצומים
מאד מאד "עד כי חדל לספר כי אין מספר", עד אשר בעזונותי
הרבבים הተגברה עלי ההסתדרה שבותך ההסתדרה, כי נסתדרת
מןנו מאד בכמה ובמה הסתרות שבותך הסתרות כי גם
ההסתדרה בעצמה נסתדרת מאותנו, ואין לנו יודעים כלל, אפלו
זאת שאתה נסתדר מאותנו, כי אין לנו יודעים ממה כלל, והעוזנות
גתה הפכו אצלו למשור "אווי לנו כי שׂדֵנו", מה נאמר לפניה
יושב מרום ומה בספר לפניה שוכן שחקים הלא כל הנסתדרות
והנגלות אתה יודע:

תרצ': ועתה אבינו שבשימים מה נעשה ומה נפל, ובפרט אני הידל והאביון, מאין אבקש עוזר לי לננות עצם ההסתירה שבתודה הסתרה, אשר נסתרת ממני מאד, עד אשר שכחתי את טובתי ונשיתי את קדשתי, "וთזנה משלום נפשי נשית טובה", כי נשיתי ממקומו של עולם, וגם אם עדין אני זכר לפעים קצת מגדל אלהותך ותקפה וגדלה וממשלתך ורוממותך תתרברך לעד ולנצח נצחים, ונפשי תערג אליך אלקים מאד וכספי ותשוקתך וגעוגעי חזק ואמיין מאד לשוב אליך באהמתך, אבל נשתה גבורתי ואין לאל ידי להתגבר על תאזרתי הרעות והמרות מאד, אשר "בלו ביגון חי ונשותך באנחתה" ואני יודע להיבן אברך היבן אטמן, מפני תאזרתי הרעות ובלבול דעתך העצום, והעצבות והמרה שחורה שהתגברו כלם עלי יחד, לא יתנוני השב רוח: